

Τότε χαρούμενος τοῦ εἶπ' ὁ Ἄσικ-Κερίμπ :

— Ἄκουσε, Κουρσοῦδ-Μπέκ, ἐγὼ θὰ σὲ παρηγορήσω. Ἡ ἀδερφή μου δὲν εἶνε χειρότερη ἀπὸ τὴν προηγουμένη σου ἀρραβωνιαστικιά· ἐγὼ εἶμαι πλούσιος καὶ θάξῃ χουσαφι καὶ ἀσημι ὄχι ὀλιγώτερο ἀπὸ ἐμέ. Πάρε τὴνε τὸ λοιπὸν γιὰ δική σου, καὶ γενῆτ' εὐτυχημένοι ὅπως κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἀγαπημένη μου Μαγουλ Μεγέρη.

ΑΛΕΞ. ΣΕΠΤ. 1916.

ΜΕΤΑΦΡ. ΑΠΟ ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΓΡΟΥ ΑΓΙΑΣΣΟΥ

Ο ΜΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ ΜΗΤΣΟ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟ

Εἶναι βράδυ. Ψυχομαχίει ἡ μέρα. Τοῦ Σποράρη μιὰ μέρα γρούα κι ἄγρια. Ὁ ἥλιος ἔλεε νὰ βασιλέψῃ πίσω ἀπὸ τ' ἀπόγχευμενα ὀρθολίθια τῆς Μάνης. Ὁλομόναχος στὴν κάμαρά του ὁ Κώστας πάνω κάτω περπατᾷ κι ἀνήκουστες κατάρες τοῦ ξεφέβγουν. Τὸ σταράτο πρόσωπό του βουτηγμένο στὴ λύπη. Ἡ μορφὴ του σκοτεινὴ. Ἡ ματιά του γιομάτη φαριμάκι. Τὰ μαλλιά του σκορπισμένα ἄταχτα στὸ κεφάλι του πέφτουν καὶ τοῦ σκεπάζουν τὸ μέτωπο. Σκυφτὸς κι ἀμίλητος πότε πότε τὰ φρύδια του μαζεύει. Σκέφτεται. Παράξενες ἰδέες παλεύουν στὸ μυαλό του. Κι ὀλοένα πάνω κάτω περπατᾷ.

«Καὶ νάμαι ἐγὼ τῆς καταλαλιᾶς τὸ ἀπόπαιδο στὸ χωριό μου !... Σύρθηκε λέει... ἀκούς ἡ πομπή;... Φτοῦ στὶς δόξες σου!»

Ἄνάβει ἓνα τσιγάρο· σὲ λίγο σβύνει. Τὸ πετᾷ κάτω στὶς σάνιδες καὶ τὸ πατᾷ μὲ πείσμα. Ξαναστρίβει ἓνα ἄλλο καὶ ρίχνεται στὸ κρεβάτι του τὸ ξέστρωτο νὰ τὸ καπνίσῃ.

«Τὸ θεομπαιχτή... πᾶλειωτο ἡ γῆς νὰ τὸν ξεράσῃ !.. καὶ τὸ μούλικὸ νὰ ζῆ ἀκόμα... καὶ κάτω ἀπὸ τὴ στέγη μου ! »

Ἄξαφνα πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του. Ἐκανε λίγα βήματα γοργὰ καὶ νευρικά. Ὑστερα κοντοστάθηκε. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τήραξε γύρω του καὶ πετώντας τὸ τσιγάρο του·

«Μωρὲ βροισιὰ στὸ σόι μου!»

Βραχνᾶς τοῦ πλακώνει φοιχτὰ τὴν ψυχὴ καὶ τοῦ δυσκολεύει τὸν ἀνασασμό. Θέλει ἀέρα. Ἀνοίγει τὸ παράθυρο. Σκύφτει καὶ κοιτάζει. Ὁξω ψυχὴ ! Οἱ δρόμοι ἔρημοι. Κι ὅλα τοῦ φαίνονται μαῦρα σὰν τὴν ἡμέρα ποῦ χάνεται. Μπαίνει μέσα καὶ κάθεται στὸ τραπέζι δίπλα. Χούφτωσε τὰ μαλλιά του μὲ τὶς ἀπαλάμες του καὶ τραβώντας τα κάτω κατηφορικὰ ἔβαλε βαθὺ στεναγμό. Σηκώθηκε. Τράβηξε κατὰ τὸ παράθυρο καὶ στάθηκε ἀκίνητος χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα. Πέρασαν ὀλίγες στιγμὲς βαθεῖας σιωπῆς·

«Κ' ἔσκαψε λάκκο μὲ τὰ νύχια του γιὰ νὰ μὲ θάψῃ ἐμένα ;... ὀχιὲς καὶ φίδια νὰ σᾶς φᾶνε... »

Ὁξω τὰ φρενιασμένα σύγνεφα σκέπασαν τοῦ ἡλιου τὸ μαρμαμένο πέσιμο. Τώρα ἀκούεται ἡ βροχὴ.

«Συγγώρησι ;... Ὁχι ποτὲ δὲ θάβρης ἀπ' τὰμένα... Θὰ ξεπλύνω ἐγὼ τὴν ἕβρι, ἄπιστη... » φώναξε ἀποφασιστικὰ καὶ χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι.

Εἶναι τώρα νύχτα. Ὁ οὐρανὸς γιομαῖτος σύγνεφα. Ἄστρο κανένα δὲ λάμπει. Τὸ φεγγάρι κάπου κάπου ξεγλυστράει στὰ σύγνεφα καὶ φωτáει. Ὁ ἀέρας βουίξει μανιασμένα μέσα στὶς ἐλιές καὶ τὸ φύσημά του εἶναι τρομερό.

— «Πάρ' τὸ παιδί σου κι ἀκλούθα με κεῖ πάνω στὰ χαλάσματα τὶ ὁ πατέρας μου βγάνει γιὰ δὲ βγάνει τὴ νύχτα» εἶπε προσταχτικὰ ὁ Κώστας τῆς γυναικὸς του καὶ τῆς ἔδειξε μὲς τὸ βαθὺ σκοτάδι μὲ τὸ χέρι του κάποιον δρόμον ποῦ θὰ ἐπαιρνε καὶ ξεκίνησε. Πῆρε τὸν ἀνήφορον καὶ προχωροῦσε βιαστικά. Ἄξαφνα κοντοστάθηκε καὶ βαρυνασαινοντας μουγκοφώνησε:

«Κλῆρα νὰ μὴ μείνη!»

καὶ συντρόφεψε τὰ λόγια του μὲ μιὰν ἀόριστη χερνονομία.

Ἐκείνη ἀνυποψίαστη πῆρε τὸ παιδί της στὴν ἀγκάλη κι ἀκούστηκε σὲ λίγο τὸ βιαστικὸ ἀνέβασμά της στὸν ἀνήφορον. Καὶ τὸν ἔφτασε λαχανιασμένη. Πῆραν τὴ λιθοστρωμένη πλαγιά. Διάβηκαν τὸν Ἐλαιῶνα. Πιάσανε τὰ χαλάσματα καὶ μπήκανε στοῦ Κοιμητηριοῦ τὸ δρόμον. Ἔτσι προχωροῦσαν τὸν ἕνα δρόμον στὸν ἄλλο ἀμίλητοι πάντα καὶ μὲ γλήγορον περπάτημα. Ψυχὴ ζωντανὴ δὲ συναντήσανε. Ἀπὸ πάνω τους οἱ ἐλιές ἄγρια ἀνατριχιάζανε.

«Ὁ καταράχτης πνίγει, ξεριζώνει κοτρονία ριζιμιά» καὶ σηκώνοντας τὴν ὀλότρεμη ζαρωμένη γροθιά του:

«στοῦ διαόλου τὰ τρία σκατά!...»

Ἡ γυναῖκα του τὸν ἄκουσε καὶ ἀνασείστηκε, ἀκρουμάστηκε χωρὶς νὰ τ' ἀποκριθῆ καὶ φοβισμένη φάνηκε ἢ ὄψι της.

«Θὰ παραλόησε!» μίλησε μὲ σιγανὴ φωνή. Ὁ Κώστας γύρισε, ἔριξε ἄγρια ματιὰ τῆς γυναικὸς του, κ' ἐξακολούθησε τὸ δρόμον.

«Κατ' ἀνέμου!...»

Ἄξαφνα στάθηκε. Γύρισε κ' εἶδε ξανά τὴ γυναῖκα του. Τὴ ζύγωσε καὶ τραβῶντάς την μ' ὀρμὴ σιμά του τὴν κοιτάζει βαθυὰ στὰ μάτια.

Ἔστερα τὴν ἔσπρωξε πέρα μὲ θυμό.

«Φτοῦ γυναῖκα ἄτιμη... ὅπου ὁ ἥλιος ψένει τὸ ψωμί χαθῆτε...»

Στάθηκε κι ἀκούει:

«Μοιρολογοῦν... κουροῦνες!»

Σὲ λίγο συνεφέρεται καὶ πισωδρομαίει τρομαχτικά.

Ἐγυναῖκα... μὴ μὲ σιμώνεις τὶ ἢ γεννιά μου τίμια στάθηκε... τράβα πέρα τὸ μούλο σου κ' ἐδωνὰ χάμου βάλτονα... ἐδῶ στὸν τάφο τοῦ ἄτιμου ὀχτροῦ!»

— «Σπλαχνίσου το· τὶ αὐτὸ δὲ φταίγει!»

Τὸ φεγγάρι ξάπλωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ γλωμὸ φῶς του στὴν πλάσι. Ἐφάνηκε τὸ πρόσωπό του. Θερίο ἀνήμερον.

Ἐβγανε ἄχνα τὸ ξέσκεπο κεφάλι του. Κρύος ἰδρὼς τὸν περικοῦσε. Τὸ αἷμα του βούιζε στὰ μελίγγια του. Ἐτρεμε σύγκορμος.

«Βάλ' τὸ χάμου τὸ μούλο σου τὶ θὰ σ' ἀποτελειώσω, γυναῖκα ἄπιστη!» Κι ὁ Κώστας πάτησε τὸ μούλο στὸ λαιμὸ μὲ τὸ τσαροῦχι του τὸ λασπωμένο.